

Chương 18

Khuong Diệu thay đổi hình nền mới, là “ảnh cưới” của cô và Phó Đình Xuyên.

Như thể tấm ảnh vừa mới ra lò, vẫn còn nóng hổi, nếu không vì sao vừa thấy nó mặt mày đã nóng bừng như vậy?

Nhờ có tấm ảnh này, Phó Đình Xuyên từ “nam thần cần phải ngưỡng mộ” đã chuyển thành “đối tượng ảo tưởng có thể mộng mơ”, mấy ngày liền trước khi ngủ cô luôn tâm tư nhiễu loạn, vừa vào tài khoản weibo phụ nhìn ngó Phó Đình Xuyên, vừa tưởng tượng ngày ngày mình được cùng Phó Đình Xuyên yêu đương thắm thiết, việc nhỏ đến việc lớn, thậm chí là cả trên giường.... Kết quả cuối cùng là, cô nằm trong chăn lăn qua lộn lại, lòng phẫn khích cười trộm, xấu hổ không chịu nổi.

Cảnh đó lại tái hiện lần thứ n, Khuong Diệu xoa xoa hai tay, vừa phất phất quạt gió vừa thở.

Đừng nghĩ nữa đừng nghĩ nữa, tĩnh tâm tắt lạnh.

Viên Dạng đi tới bên cạnh cô: “Làm gì thế, đóng Trư Bát Giới à? Hôm nay cô Trương vào nhóm, khoảng chín giờ là tới, việc trang điểm cô ấy giao cho em, hôm nay đều là cảnh diễn của người ta cả, phải gắng phối hợp, cô ấy là nữ thần của tôi đó”.

“Trương Thu Phong?” Khuong Diệu cao giọng hỏi.

“Đúng thế, sao?” Viên Dạng dọn dẹp lại túi trang điểm của mình, chuẩn bị đi tạo hình cho người họ Phó nào đó.

Khuong Diệu lắc đầu: “Không có gì, em chỉ hỏi chút thôi, cô ấy cũng là nữ thần của em mà”.

“Đại Thái Bình” sắp quay, có nghĩa là cảnh của Tiểu Thái Bình và Tiết Thiệu không còn bao nhiêu nữa.

Sau chuyện của Tiết Thiệu, Tiểu Thái Bình chuyển thành Đại Thái Bình, nói cách khác, Trương Thu Phong sẽ thủ vai, không còn Đồng Tĩnh Niên và Phó Đình Xuyên nữa, người đàn ông xuất hiện trong cuộc đời sau này của nàng sẽ là Võ Du Kì, Trương Dịch Chi, Lý Đán, Lý Long Cơ.

Khương Diệu từng mượn kịch bản Thái Bình đọc thử, đoạn đầu đại Thái Bình và Tiết Thiệu còn có một cảnh quay, cũng là cảnh diễn cuối cùng của Phó Đình Xuyên, sau đó anh sẽ nghỉ.

Tuy kế tiếp còn không ít đoạn ân ái của anh và Đồng Tĩnh Niên, nhưng dựa trên kinh nghiệm trước đó, cũng để tiết kiệm hơn, cùng lắm chỉ cần nửa tháng là kết thúc. Nhất là Phó Đình Xuyên chỉ cần quay một lần là xong như vậy, thời gian chắc sẽ còn ít hơn.

Tiết Thiệu sẽ trở thành một phần kí ức. Tay Khương Diệu đặt lên chiếc lược trên bàn trang điểm, chưa bao giờ cô cảm thấy nó nặng nề như vậy.

Suy đoán của Khương Diệu rất nhanh đã thành sự thật, bởi vì số cảnh của hai người còn ít, đạo diễn Đông muốn đẩy nhanh tốc độ, có ý chia đoàn làm hai tổ a và b, tổ a quay Tiểu Thái Bình, tổ b là Đại Thái Bình. Ông phụ trách tổ a, đạo diễn Phó tổ b, cùng tiến hành song song.

Khương Diệu và Tôn Thanh làm trong tổ trang điểm nhiệm vụ cũng nhiều hơn, không thể chia nhau như trước nữa, mỗi ngày hai người đều phải tới phim trường làm việc. Có điều so với việc bị thúc giục thì... Khương Diệu lại bị phân làm tổ b.

Người ta vẫn hay nói như vậy, khi bạn nhớ một người, tìm khắp trên trái đất cũng không nhìn thấy hắn. Người không muốn thấy thì càng hay gặp mặt. Có lẽ câu nói này cũng diễn tả được tình hình hiện nay. Một tháng sắp tới cô chỉ có thể gặp Phó Đình Xuyên ở phòng trang điểm lúc sớm mà thôi.

Trương Thu Phong rất vừa lòng với phong cách trang dung mà Khương Diệu tạo hình cho Đại Thái Bình, lúc đầu sau khi gặp Tiết Thiệu, Khương Diệu trang điểm cho cô ấy vẻ đẹp rung động lòng người, mắt hơi rũ xuống.

Nhưng đến phần sau, Thái Bình quyền lực ngập trời, đời sống hỗn loạn, cô tạo hình mi mắt dài ra, ánh mắt hồng hồng, tâm trạng như thể hưng phấn, giống tẩu hỏa nhập ma.

Đúng là rất phù hợp với tính cách và hoàn cảnh của Thái Bình công chúa. Có thể được khách hàng tán thưởng, trở thành người trang điểm cho Trương Thu Phong tất nhiên không phải là chuyện xấu. Nhưng Khương Diệu cũng không vui vẻ hơn được bao nhiêu.

Cô phát hiện Trương nữ thần và Phó Đình Xuyên rất quen thân với nhau, mỗi khi quay về hai người ngồi cùng bàn trang điểm sẽ nói ít chuyện vụn vặt về cuộc sống và công việc, còn tán gẫu vô cùng vui vẻ nữa.

Diễn viên và ảnh đế tất nhiên sẽ có nhiều đề tài chung. Sau một hồi nghe ngóng, cô mới biết được hóa ra Trương Thu Phong là chị khóa trên của Phó Đình Xuyên, chỉ cách một khóa. Khó trách lại quen thân như vậy, vẻ hài hòa kia nhìn rất giống một cặp tình nhân ông trời tác hợp. Hơn nữa, cô thấy được, từ sau khi Trương Thu Phong tới, Phó Đình Xuyên ít nhìn cô hơn... Rất nhiều thời điểm trang điểm cho anh, hoặc là anh nhắm mắt nghỉ ngơi, hoặc là nghiêng đầu nói chuyện với cô Trương. Cứ như thể khi hoàng hậu tới, trong mắt trẫm không chứa được con chó con mèo nào khác vậy... Mỗi đêm trước khi ngủ, Khương Diệu lại bị ý nghĩ đó làm cho hoảng sợ đến mức không ngủ được.

Cô đang... ghen sao? Chẳng lẽ còn mơ mộng tranh đoạt tình cảm nữa à? Có khi nào cô đã bắt đầu xem Phó Đình Xuyên là người đàn ông của mình rồi không, chứ không còn là nam thần nữa?

Rất nhiều lần cô muốn xách cổ áo của Phó Đình Xuyên lên, hỏi anh tại sao? Vì sao lại tốt với một người fan như cô thế, làm cho cô ảo tưởng. Khát khao càng nhiều, thất vọng lại càng lớn, chờ đợi càng nhiều, cảm giác cô đơn càng khắc sâu. Có gần gũi sẽ có đòi hỏi, có gặp nhau sẽ có tương tư. Như thế thực sự không tốt chút nào. Qua mấy ngày buồn bực, dì cả mẹ của Khương Diệu đứng hện lại tới. Tâm tình không tốt cũng khiến cho vị “thân thích” này cũng không thoải mái chút nào.

Mỗi lần có kinh, bụng cô lại không thoải mái, nhưng cũng không giống với lần này, đau kinh khủng, như thể có một bàn tay cho vào bụng bóp méo, đau muốn chết.

Sau khi trang điểm cho Trương Thu Phong xong, cô không đứng nổi bèn ngồi chồm hồm trên mặt đất, muốn ép cho cơn đau vơi bớt đi một chút.

Từ lúc hợp hai đoàn làm phim lại, Từ Triệt cũng hay đến tổ b xem, nhân tiện giao lưu với Trương nữ thần, giống như Trương Thu Phong mới là chủ của anh vậy. Hai tổ a b có cách bài trí giống nhau, mỗi khi tới gặp nữ thần người này lại bắt đầu nịnh nọt, cô Trương nhìn cũng phát phì: “Từ Triệt, sao cậu cứ qua đây mãi thế?”

“Tôi đến xem cô Thu Phong diễn mà!”

Anh đồng dạng thừa nhận.

Đạo diễn Trương lại bác bỏ: “Thế anh Phó đâu? Cậu hươ tay múa chân khắp nơi như vậy mà anh Phó không trừ tiền lương à?”

“Tôi nhìn cô Trương một lúc rồi về, không ảnh hưởng tới công việc của anh ta đâu”. Nói xong Từ Triệt ngồi chồm hồm xuống, mắt sáng quắc, chỉ thiếu thêm cái đuôi sau hông phe phẩy.

Đạo diễn Tương thở dài, không nhiều lời nữa.

Mỗi ngày anh sẽ sang đây ngồi một lúc như vậy, sau lại vỗ mông chạy lấy người. Về làm gì à? Báo cáo với chủ nhân.

Hôm nay anh nhìn thấy Khương Diệu cũng ngồi chồm hồm ở kia, vì thế đi sang, ngồi xuống cạnh cô như hai tảng đá.

“Cô Khương, sao thế?” ANh hỏi.

Mặt Khương Diệu tái nhợt hẳn: “Không sao đâu, đau bụng thôi”. Cô cũng không thể tâm sự với một người khác phái là dì cả mẹ mình tới được.

“Thân thích tới à?” Từ Triệt vô cùng thẳng thắn, có thể đau như thế, ngoại trừ sinh đẻ thì chỉ có kinh nguyệt thôi.

Khương Diệu không ngờ người này thông mình thế, cho nên cũng thẳng thắn thừa nhận: “Ừm”.

“Chịu được không?”

“Một ngày hôm nay thôi, chờ một lúc là qua, không chết được”. Khương Diệu nói xong lại nhớ tới thời đại học, cô đang trang điểm thì ngoài cửa rầm một tiếng, một nữ sinh ngã nằm ngoài kia, đau đến xỉu. Từ đó cô luôn bị bóng ma tâm lý tới bây giờ.

Từ Triệt nhìn thay cô rồi hỏi: “Sau dạo này cô không mang bao tay nữa”.

Rồi, lại một đợt đau nữa, Khương Diệu nói ngắt quãng: “Đã đỡ rồi... seọ cũng... liền hết cả”. Đúng là thảm. Từ Triệt không dám hỏi thêm nhiều, chỉ nói: “Cô gắng nhịn chút”.

“Đang trong thời gian hành kinh, đau đến mức không đứng dậy được, nói cũng không xong, tội lắm”. Năm phút sau Từ Triệt báo cáo chi tiết thành quả ngày hôm nay cho ông chủ.

Phó Đình Xuyên vỗ vỗ tập kịch bản trong tay, anh thoáng ngừng lại rồi hơi nheo mắt: “Vậy phải làm sao?”

“Làm sao gì?” Từ Triệt hỏi lại.

Phó Đình Xuyên nói như lẽ thường: “Tôi không có kinh nghiệm chuyện đau bụng kinh của phụ nữ”.

“Cậu có kinh nghiệm với tay của phụ nữ chứ gì?”

“Còn hiểu hơn anh hiểu tay mình”.

“Nói cho cùng cũng giống tay cậu thôi”.

Giữa đàn ông luôn rất dễ chuyển sang mấy đề tài tế nhị.

Phó Đình Xuyên nhắm mắt như kìm nén cảm xúc: “Có thể không nói chuyện này được không, quay lại đau bụng kinh đi”.

“Được, nói cho cậu biết, nước đường đỏ, nước đường đỏ rất tốt”.

Từ Triệt níu lấy tay anh đề xuất: “Có thể đưa cho cô ấy một ly, sẽ đỡ đau hơn.”

Phó Đình Xuyên hất cánh tay kia ra không kiên nhẫn: “Anh đi mua đi”.

“Gì?”

“Tôi phải quay, không đi được”.

Từ Triệt bực bội: “Ở đâu có bán chứ?”

“Đi nhanh, tôi không muốn nói lần hai đâu”. Phó Đình Xuyên phui phui tay áo, quay về phim trường.

Từ Triệt không mua được nước đường đỏ, đi qua mấy gian hàng bán nước cạnh bên, không phải trà sữa thì là giải khát, không phải nước chanh thì là nước cam.

Anh suy tính một hồi mới tìm được thứ thay thế, vui vẻ đóng gói mang về. Sao lại mệt thế chứ, mình theo đuổi người yêu cũng không mệt như vậy đâu!

Nhưng mà nhiệm vụ sắp giao đương nhiên là quan trọng, mua được rồi còn phải giao cho người ta mới có thể về báo cáo với Phó Đình Xuyên được.

“Sao cậu lại tới?” Đạo diễn Trương đau nhức cả đầu, giờ mỗi ngày tới một lần còn chưa thấy đủ à.

Từ Triệt chỉ gói to trong tay: “Dạ dầy cô Khương không thoải mái nên tôi mua đồ nóng cho cô ấy ấm bụng thôi mà”.

Nói xong liền đưa gói to kia cho cô gái đang ngồi bên góc.

Một anh phụ trách ánh sáng hú hét lên: “Anh Từ à, tôi còn nghĩ vì sao gần đây lại hay chạy tới chỗ này thế, hóa ra không phải để xem chị Phong mà là vì chị Khương à?”

Từ Triệt tính tình tốt, quan hệ với người khác cũng tốt, người trong đoàn cũng hay chọc nhau cho vui, không sợ bị người ta bực tức. Về phần Khương

Điệu, cô đã đau tới mức quên trời quên đất rồi, còn tâm tình đâu phản bác chuyện này chuyện kia nữa. Từ Triệt vội phủ nhận: “Nghĩ nhiều rồi, tôi quan tâm nhân viên trong tổ không được à?”

“Thế hôm nào đó tôi đau bụng sao cậu không mua cho ly trà nóng hả?” Đạo diễn Trương đùa dai lấy bút laser chỉ anh.

Vết nhỏ màu đỏ bay qua bay lại trước mặt, Từ Triệt vội vàng chạy trốn, đi khỏi nơi đáng sợ này: “Anh trai à, đừng chiếu nữa, tôi đi đây”.

Nhìn người kia bỏ đi, Khương Diệu mới cầm túi lên. Đau quá, cử động mà cũng giông như quay chậm, từ từ rất nhẹ. Trong gói to là một cái ly giấy màu trắng, phía trên có cắm ống hút, nhìn ngoài rất giống một ly cà phê. Nhưng khi ngửi ngửi lại thấy có mùi gừng rất đậm. Khương Diệu nhấp thử một ngụm, ngọt ngọt, vị đậu đỏ.

Là sữa gừng đậu đỏ à.

Cảm giác ấm áp lan khắp lòng bàn tay, cô nhìn sang cái ly, bàn tay bỗng nhiên ngừng lại.

Trên vỏ ngoài, bên cạnh lô gô cửa hàng có còn một chữ khải màu đen nhỏ nhỏ – Phó.

Khương Diệu đột nhiên lại muốn ôm bụng cười, chỉ trong khoảnh khắc cảm giác đau đớn giảm đi rất nhiều. Cửa hàng này cô từng đi tới mua nhiều lần, nó không giống như ở Starbucks phải ghi tên để đánh dấu khách hàng. Vậy tên người nọ ở đây là sao... muốn nhấn mạnh là anh tặng à.